

[Ivar Hansen]

skridt tilbage til det brede og tillidsfulde sikkerhedspolitiske samarbejde, vi tidligere har oplevet.

Jeg vil i den forbindelse også gerne give udtryk for en forventning om, at vi i løbet af de næste måneder kan aftale en bred enighed, også omfattende socialdemokratiet, vedrørende et nyt forsvarsforlig, gerne for en 5-årig periode, som regeringen har lagt op til, og med det hovedindhold, som forsvarsministeren på regeringens vegne har fremlagt i forhandlingen.

Vi har jo i tidligere år oplevet en afslutning på folketingssamlingen, som har været præget af ganske meget politisk hastværk og en del politisk forvirring. Derfor synes jeg, det er glædeligt, at vi i år, til trods for at der kom et folketingsvalg – ærgerligt nok, det var ikke vores ønske, det var ikke regeringens ønske, men det kom altså alligevel; som tingene havde udviklet sig, måtte det komme, og det er klart, at det betød en afbrydelse af folketingets arbejde – alligevel på en helt anden måde, end det har været tilfældet så tit, kan afslutte folketingets arbejde på en rolig og forhåbentlig forholdsvis stilfærdig måde.

Det skulle glæde os meget, om dette er udtryk for, at den politiske stabilitet i Danmark igen er ved at vinde mere fodfæste.

Jeg kan føje til, at vi selvfølgelig ikke vil stå frem og sige her i dag, at vi i den forløbne folketingssamling har nået alt, hvad vi gerne ville. Jeg skal heller ikke sige, at alt har fået et indhold, som vi gerne havde set. Det er ikke tilfældet, og det ved vi godt. Det er jo også stadig væk en mindretalsregering, vi har, og det er sådanne regeringers lod, ingen tvivl om det.

Men når vi alligevel er i en situation, hvor jeg gerne som andre vil give udtryk for, at det har været et tilfredsstillende år, er det, fordi vi har kunnet konstatere, at der fortsat også i det nye folketing er et flertal for regeringens økonomiske linje og for regeringens økonomiske målsætning, som kom til udtryk, da regeringen blev etableret i efteråret 1982, og som man konsekvent har fulgt siden da.

Det betyder bl.a., at der fortsat er et flertal for en politik, der sikrer, at statens underskud gradvis vil blive bragt ud af verden, og at det vil gå med betalingsbalanceunderskuddet på samme måde: en gradvis afvikling. Vi ved, at vi fra 1985 og fremad kan se frem til

en afvikling af betalingsbalanceunderskuddet, og det betyder bl.a. – og det er vigtigt – at vi dermed kan sikre et fortsat forbedret investeringsklima, og at vi forhåbentlig fortsat kan sikre, at renten vil bevæge sig nedad, og det er vigtigt af hensyn til arbejdspladserne og af hensyn til investeringerne.

En af de ting, vi i øvrigt kan glæde os over, og som allerede er blevet nævnt i debatten, er netop, at vi det sidste par år har oplevet en væsentlig stigning i erhvervslivets investeringer. Det er i og for sig på mange måder interessant, for der er jo altid politikere, der er parate til at stå frem og sige: ja men hvis det går bedre, stikker arbejdsgiverne såmænd nok pengene i lommen, de bruger ikke pengene til nyinvesteringer. Vi har det sidste par år oplevet et klart bevis på, at det omsætter sig klart i stigende investeringer og dermed også i flere arbejdspladser, når dansk erhvervsliv nærer mere tillid til fremtiden.

Der er også et flertal i folketinget, som vil sikre en fortsat prisstabilitet, og det er mindst lige så vigtigt. Jeg finder anledning til at understrege det i forlængelse af hr. Svend Aukens dagsorden og hr. Svend Aukens tale i det hele taget. Er der noget, der er til gavn for de økonomisk svage i et samfund, så er det stabile priser, så er det en politik, der på afgørende måde siger farvel til en inflatorisk udvikling.

Derfor vil jeg gerne nævne et punkt, som er et af de vigtigste i den forbindelse. Der er fortsat et flertal i folketinget, som erkender nødvendigheden af en fortsat stram indkomstpoltik, hvilket også er kommet til udtryk i den dagsorden, hr. Gammelgaard har foreslået på regeringspartierne og det radikale venstres vegne.

Sagen drejer sig om en fortsat forbedret beskæftigelse. Man spørger, hvor meget, hvor mange procenter osv., men det er ikke nogen særlig interessant diskussion. Spørgsmålet for os i Danmark er, om vi kan sikre en omkostningsudvikling i de kommende år, der betyder, at vores konkurrenceevne skridt for skridt bliver forbedret; det er det, denne sag drejer sig om.

Jeg vil i den forbindelse også gerne udtrykke både en forhåbning om og en tiltro til, at arbejdsmarkedets parter, som det var tilfældet ved de sidste overenskomstforhandlinger, vil leve op til deres ansvar. Når jeg